

Marina Rossell

Montserrat Minobis
 a Marina Rossell acaba de treure al mercat discogràfic un nou LP titulat *Rosa de foc*. Un disc molt en la línia de la Marina però que ens mostra una cantant cada vegada amb millor veu i fent les coses més acuradament. Serà, a ben segur, tot un èxit!

Hauria de començar per dir que la Marina i jo fa molt anys que ens coneixem, tants com en fa que canta. És a dir, que conec la Marina Rossell des que va començar a cantar i va decidir que aquesta —o aquest— havia de ser el seu ofici. Per tant, doncs, parlar amb la Marina resulta fàcil i planer perquè totes dues ens coneixem prou i prou bé. Malgrat això tinc ganes de preguntar a la Marina, com és veu ella mateixa.

Una infància privilegiada

—Jo em veig bé! Saps? Jo he tingut, haig de reconèixer-ho, una infància privilegiada, en el sentit que sempre, sempre, he viscut amb contacte molt íntim amb la terra, amb el camp, amb els meus amics i amigues; amb els nens i nenes de la meua edat amb els quals compartia escola amb olor d'estufa de llenya i la llet en pols que, naturalment, ens arribava dels EUA. Això, és clar, perquè vivia en un lloc petit on tothom ens coneixiem i on tot tenia continuïtat.

—En quin sentit continuïtat?

—Doncs en el sentit que els canvis d'estació, per exemple, tenen lloc planerament, veient com cada cosa, cada part de la natura, va fent el seu canvi de forma natural...

—Però això ho dius ara perquè vius a ciutat, no?

—És veritat; ara ho estimo molt perquè la ciutat és en aquest sentit, molt difícil. Per això potser ara, que he pogut, m'he anat a viure en un àtic. Així em sento més prop de la natura, del cel, de les estrelles... puc tenir-hi plantes... I tot, és clar, em recorda la meua infantesa.

—T'agrada compartir les coses?

—He tingut la sort de viure en una família nombrosa on tot resulta diferent i on tot es comparteix. Per exemple, un jersei quan arribava a mi havia ja passat per tots els altres germans...

—Ets una persona curiosa, amb curiositat per les coses?

—Doncs sí; i em sembla que em ve de família. Tinc un pare que té una gran curiositat per tot i per tothom. I jo voldria, més que res, no perdre mai el sentit de la curiositat, la capacitat de sorpresa...

La gran riquesa a què jo aspiro és la de conservar i aprofundir l'amistat. L'amistat per mi és l'equivalent a la família. Amb les amistats, amb les persones amigues de debò, no calen explicacions, ni haver d'estar confirmant dia a dia l'amistat...

—Amor i amistat?

—Jo diria que és la mateixa cosa. En tot cas, però, m'agradaria més dir passió i amistat.

—Aquest és un món que genera passions?

—Ja m'agradaria prou!

—Creus possible la passió, existeix la passió?

—Sense passió un ser humà no val res, ni pot fer res. Imagina't les coses que s'han arribat a fer gràcies a viure una gran passió. I les que és fan després d'una passió! La passió, n'estic convençuda, sempre és rendible!

—Amistat és igual a...?

—Família.

—I passió?

—A creativitat!!!

—Has fet o fas sempre el que vols?

—No; però cada vegada em fio més del meu instint, encara que a vegades ser instintiva és pecar d'im-

prudent. Però també crec que la barreja d'instint i de serenor ajuda a fer moltes coses.

—Seria el seny i la rauxa, no?

—Doncs sí; sí això és la conjunció del que et deia: de l'instint i de la serenor.

—Abans hem parlat de passió. Quines són les teves dues grans passions?

—La vida, la vida, sens dubte!!! Viure és un fet irrepensible i no en solem tenir consciència.

—Els títols, si em permetes donar un petit gir a la conversa, volen dir alguna cosa?

—Jo sé que m'ho preguntes pel títol d'aquest meu últim disc, *Rosa*

de foc, però jo et diré que preferixo no dir-te'n res, perquè m'agrada que tothom pugui pensar el que vulgui encara que l'explicació seria més aviat de caire històric. *Foc i rosa*... No m'agradaria trencar somnis; i és per això que m'agrada que la gent ho identifiqui amb el que ella vol o entén.

—Independència i Rosselló, dos noms per sempre vinculats a la teua vida, no?

—Em resulta curiós això; gairebé cabalístic... He viscut gairebé quinze anys al carrer Independència de Barcelona. I ara visc al carrer Rosselló... Independència, Països Catalans... curiós, oi?

—En quin lloc de la teua vida poses la música?

—No sé si sabré explicar-me prou. Veuràs, jo tinc a dins meu un fil musical intens que no es detura mai. Una melodia interior constant que si és pogués visualitzar es convertiria en una línia oscil·lant però continua.

—Com la vida mateixa? La teua, però.

—Sí, sí, sí...

—Si t'haguessis de guanyar la vida amb alguna altra cosa, què faries?

—Per un principi instintiu (ja t'he dit abans que era instintiva) aquesta pregunta no te l'hauria de contestar. Em fa autèntic terror pensar en la meua vida sense música, sense cap sonoritat... Jo ja fa molts temps que canto i tota la meua vida és en funció d'això. Les coses que veig, que escolto, que visc, formen part d'aquest ofici. Res és indestriable, tot forma un tot. A més és un ofici preciós en el sentit més pur de la paraula preciós (com si fos una pedra preciosa amb colors, matisos, transparències..., tacte...).

—Què és el que més et diverteix?

—Doncs les persones amb sentit de l'humor i l'observació de les altres persones. Especialment d'aquelles que fa poc eren una cosa i ara en són una altra.

—T'illusiones per tot?

—Encara sí. I a vegades massa i tot.

—Les coses, i les persones bàsicament, són per sempre?

—No; jo crec especialment en un procés dinàmic de les relacions; de totes. Encara que la meua tendència natural, pel procés educatiu cristià, és que són per sempre. Després, però, la vida t'ensenya que no és així; que tot sempre està en constant moviment, en constant evolució. I per tant tot el que tens al costat, també. Aquest procés, l'explica de manera perfecta la mateixa naturalesa.

—Què passa amb la servitud de la fama i la popularitat?

—No passa res! Senzillament que aprens a conviure-hi i que queda incorporat a la teua pròpia existència. Saps que anant pel carrer la gent et coneix; que la mainada et crida i després s'amaga... Tant de bo la gent em reconegués sempre. Seria un senyal extraordinari.

—Quin és l'estat de la qüestió pel que fa a la cançó?

—Et contestaré amb una cosa que pot semblar una anècdota però que per mi és molt il·lustrativa del que passa al país respecte a la cançó. Jo, especialment, sento molta pena, molta tristesa íntima, quan sento dir a tot un conseller d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya, senyor Macià Alavedra, que un estiu va fer molts quilòmetres per anar a veure i sentir un senyor cantant (?) que és diu Michael Jackson. Amb això està dit tot.

Però no escoltat tot. Em falta encara tornar a posar en el meu vell tocadiscos *Rosa de foc*, aquest nou disc de la Marina Rossell que ha estat una petita excusa per passar una estona de conversa amb ella. Gràcies i sort, i èxits musicals!

'Rosa de foc'